

az ég rejtelmes barázdáiból jégostorok süvöltő pattogása perdül és percek alatt a kalászhalmazok milliói törnek derékba. A jég borzasztó ropogása közt alig hallani azt a megrendítő sirás-félét, amit a kalászhalmazok belesírnak a halott mezőbe.

A falu apraja-nagyja riadt tömegben tódul a letarolt határra. Itt-ott a holtak légiója körül egy-egy sebesült kalász próbál fölemelkedni a nap felé. Mintha helyt akarna állani a holtak milliói helyett. És abban a faluban hónapokra eltűnt a jókedv, elhalt a nóta, amíg tavasszal újra remélhet a hullámzó sóstenger fölött. Mert a sorsa a buzaszem sorsát követi.

Ötmillió hold kalászrengetege így küzdi át kilenc hónap vajadását, amikor Péter Pál napja csillog mélytűző aranyán. A tágas udvarokon a kaszát pengetik, a hűs tornácra gyermek nézi az apját, az asszony hófehér kendőbe köti a kenyeret, a hajnali dűlőutakon párok indulnak a buzamezők szélére.

Megdől az első rend. Fölseng az aratódal. A pacsirta a kaszapengés és dal fölött még mélyebben furja magát az ég kékjébe.

Az arany kalász a földre hajol, ahonnan született, amiből élt, amihez gyökereivel hozzátapadt.

Egy meleg leánykéz köti kérébe az alélt szálakat a föl-alá villanó kasza nyomán...

Érik a... érik a buzakalász...

Nagy Miklós.

Péter-Pálkor . . .

Ringatózik altatón a
Kalásztörő magyar róna,
Cirógatja szálló szellő,
Arnyékolja futó felhő.

Hullámzik már aranyhaja:
Álmodozik a Földanya,
Arany szemű buzatóról,
Boldogságos jövőőről.

Alvó róna vetést renget,
Éber ember kaszát penget,
Köröskörül nézelődik:
Aratásra készülődik.

Jó az Isten, bőven adott
Duzzadozó buzamagot;
Aki fárad, aki arat,
Kenyér nélkül egy se marad.

Áldást fakaszt a munkája,
Isten szeme néz le rája,
Jó Földanya segít benne,
Hogy könnyebben, vigan menne.

Térdre borul az arató,
Égnek-földnek hálát adó,
Hogy megtermett, hogy megérett,
A buza, az áldott élet.

(—)